

ISTEN ESKÜVÉSE

2015. szeptember 20.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Miről is szeretné a Szellem, hogy ma egy kicsit részletesebben szóljunk? Azt szeretném ma a szíveteken megerősítésként az Igével elpecsételve átadni, hogy Istennek az *ígéreteire* nagyobb figyelmet fordítsunk.

A múltkor próbáltam kihangsúlyozni, hogy Isten Igéjében többször felhívja a figyelmet, *emlékeztetni* akar minket azokra, hogy amik itt *meg vannak írva*, azokkal élhetünk, azok a mieink. Ne felejtkezzünk el azokról az ígéretekről, amikről Isten *esküvést* tett.

Minket az ígélet örököseinek nevez az Írás. Ezek az ígérek elhangoztak, s mi vagyunk ezeknek az ígéreteknek az örökösei. Ha a *végrendelkező* meghal, akkor lesz érvényes mindaz, amit a *végrendeletében* leírt. Ezek az ígéretek tehát a mieink, az Úr Jézus Krisztus halálával és feltámadásával *érvényesek* a számunkra.

Érvényesek számunkra, mert Ő az életét adta érte és a vérével pecsételte meg, mint egy végső és örök pecséttel. Mindez a *tiéd lehet*. Kérdés, hogy miért nem járunk benne úgy, olyan mértékben, ahogy Isten ezt szeretné?

Isten *ígéretet* tett Ábrahámnak, és azt mondta, hogy megáldván megáldalak, és megsokasítván megsokasítalak téged, és *felesküdt* erre Ábrahámnak. Mi tudjuk, hogy mi Krisztusban *Ábrahám magjai* vagyunk. Ezek az *ígérek a mieink*.

Akkor mondhatjuk bátran, és írja a Zsidó levél, hogy Ábrahám a hite és békességes tűrése által örökölte ezeket az *ígéreteket*. Kellett hozzá a *hite*, és kellett hozzá a béketűrése, a *hosszútűrése*, a békességes tűrése.

Ugyanis 25 esztendő telt el, míg a kezébe tarthatta Izsákot, az ígélet magját. 25 esztendő! Úgyhogy a mi pillanatnyi könnyű *megpróbáltatásunkat* mindig szoktam méregetni. Eltelt-e már a 25 év, amit Ábrahámnak kellett kivárnia, hogy megláthassa Isten ígéletét?

Amikor a megpróbáltatások sorában vagyunk, akkor nem szabad elkeserednünk és elcsüggednünk, és az ígéretekről levenni a szemünket. Ez a kulcsa annak, hogy ebben a győzelemben járassunk. Hit és békességes tűrés által örökölte az ígéreteket, így van írva.

Ezt mondjad velem, mert ezek fontos tényezők: *a hit és a békességes tűrés*.

A hitünknek tehát kitartónak kell lennie, és ha az első pillanatban nem úgy van, ahogy hisszük, nem szabad feladni! Nem szabad a hitünket elengedni! A hitünkben *kitartásra* van szükség. Másrészt pedig Isten, mivel nagyobbra nem esküdhett, mivel ezeket az *ígéreteket* teljesen a szívéből mondta és gondolta, eltervezte és előre elrendelte. Azt írja az Írás ott, hogy *önmagára esküdt fel*.

Képzeld el, hogy Isten *esküt tett* arra, hogy ezek az ígéreték *valóságosak* az életedben! Nagyobbra nem tudott, ezért önmagára esküdött. Felesküdött az ígéreteire, hogy még jobban *bátorítsa* Ábrahámot. Ezek, ahogy mondtam, úgy lesznek, csak *tartsál ki* benne. Isten esküt tett.

Istennek minden szava amúgy is *igazság*, nem lett volna szükség arra, hogy esküt tegyen. Mégis megtette, a mi bátorításunkra tette. Ragaszkodjunk hozzá a végsőig, hogy ahogy meg van írva, *úgy van nekünk*, úgy igaz nekünk. Az nem lehet máshogy. *Tántoríthatatlanul* higgyünk benne! Ezért tette Isten az esküvét.

A Zsidó levélben ezt a gondolatmenetet olvashatjuk, amiről az előbb szóltam. Folytatja:

ZSIDÓ 6,17–20.

17. Ezért az Isten, mivel még teljesebben meg akarta mutatni az ígéret örökösének az Ő végzése változhatatlan voltát, esküvel erősítette azt meg,

Erről van szó, hogy ez *változhatatlan*, senki nem képes megváltoztatni. Esküvel erősítette azt meg. Isten *felesküdött* az ígéreteire, hogy ezek bizonyosan igen és ámen, mind a mi örökségünk részei. Megáldván *megáldalak*, megsokasítván megsokasítalak. Te pedig legyél *hitben*, és legyél *békességtűrőben*! Amíg nem látod, legyél *kitartó* a hitedben!

18. Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet,

Amíg nem látjuk, addig nehogy azt higgyük, hogy az az Ige nem is igaz nekünk. Lehetetlen, hogy Isten, amit mond, az ne úgy legyen, ha te *kitartasz hitben*. Ezt mondja itt az Ige. Nemcsak hogy vigasztalást ír, hanem azt is írja, hogy *erős vigasztalásod* legyen, semmiképp el ne csüggedj, ne a láthatókra tekints, semmiképp fel ne adjad! Erős vigasztalásunk legyen nekünk! Ezt is mondd velem együtt: *Erős vigasztalásunk!*

Látod-e benne Isten szívét? Azt akarja, hogy ne csüggedj el, hogy *merítsél vigasztalást* az ígéreteiből, ami meg van írva. *Esküvel* erősítette meg azokat, hogy azok *úgy vannak* neked. Erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik odamenekültünk. Vajon miért futottunk oda?

A világban sok minden ér minket, és előbb-utóbb minden embernek eljön az a pillanat, amikor azt mondja, hogy Uram, hol a *segítség*? – és odafutamodunk. Ki előbb, ki utóbb, de eljön a pillanat, amikor felfedezzük, hogy nincs emberi segítség. Odafutamodtunk, *odamenekülünk*, hogy megragadjuk az előttünk lévő reménységet!

Ez egy *élő reménység*. Ez a mi részünk. Isten megtette az *ígéreteit*, megesküdött, felesküdött. Ezek ott vannak és a mieink, nekünk pedig oda kell futnunk és meg kell *ragadnunk*, el kell *vennünk* azokat. A megragadni rész az a tiéd. Hogy megragadjuk az előttünk lévő reménységet. Isten ígéretei egy *reménységet* szülnék a szívünkben, hogy ennek úgy kell lennie, ahogy Isten megígérte, mert Isten felesküdött rá. Ez egy élő reménységet hoz elő a szívünkben.

Két változhatatlan tény, ami Istennek a *két esküvése* volt. Mikor felesküdött *Ábrahámnak*, és amikor felesküdött a *Főpapunknak*. Ezek változhatatlan tények, ezek Isten esküvései, ezek nem lehetnek másként! Két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy Isten hazudjon – írja. Látod-e, hogy Isten, amit mond, az úgy *megáll*?

Isten nem képes arra, hogy *mond* valamit, és az meg ne legyen. Teremtő szavaival, amit mond, az megvan, az megáll szellemben, az úgy van. Neked pedig oda kell menekülnöd ahhoz a *reménységhez*, és azt meg kell *ragadnod*. Odamenekülünk, hogy megragadjuk ezt a reménységet, az előttünk lévő reménységet. Így folytatja:

ZSIDÓ 6,17–20.

19. Mely lelkünk biztos és szilárd horgonya, ami behatol a kárpiton túl,

Ha ezt a reménységet *meglátjuk*, akkor többé *nincs bizonytalanság* az ember életében, mert a lelkünkben le tudunk *horgonyozni*. Mondhatja az egyik így és a másik úgy, jelentheti az orvos, hogy ilyen rossz diagnózis, és érzékelhetünk tüneteket, akkor is van egy erős horgonya a lelkünknek. Lehorgonyozott a lelkünk, hogy ez az igazság.

Nem hányja és veti a tenger hulláma a kereszténynek a lelkét, aki megerősítette magát ebben a reménységben. Nem tudja sodorni az élet sodrása, mert lehorgonyozott. Azt írja, hogy a lelkünk *biztos* és *szilárd* horgonya ez. Biztosra veheted, hogy itt jó helyen van, és szilárd ez a dolog. Ez meg nem inog.

A lelkünknek a horgonya, ami behatol a *kárpiton túl*. Tudod-e, hogy ki ment be a kárpiton túl? A mi Főpapunk. És tudod-e, hogy miként ment be a mi Főpapunk a kárpiton túl? A szent vérével. A *szent vérét* kellett bemutatni áldozatul. Erre a szent vérre tette meg Isten a fogadalmát, az eskütételét, az egy vérszövetség volt az Atya és a Fiú között, a Szent Szellem által.

Egy ilyen erős horgonya van a lelkünknek. Biztos és *szilárd horgonya* a lelkünknek. Istennek az esküvése a *szent vér felett*. Mi az, ami megingathat minket akkor? Csak az *rendíthet meg*, ha nem erre figyelmeztünk.

Mert azt írja, hogy oda kell menekülnünk, és meg kell *ragadnunk* ezt az előttünk lévő reménységet. Ez a miénk. Isten mindent elvégzett, hogy ebben járassunk. A szent vér feletti *eskütéssel* esküdött fel rá, hogy bizony mindez a tiéd. Neked adtam kegyelemből. Járj benne!

20. Ahová előfutárként bement érettünk Jézus, aki örökkévaló főpap lett Melkisédék rendje szerint.

Ő volt az előfutár, hogy te is bemehess oda, a szentek szentjébe. Aki örökkévaló főpap lett Melkisédék rendje szerint. Tudod, miért volt szükségünk egy *főpapra*? Hogy könyöröghessen érettünk, hogy mindezekben járassunk, amik meg vannak írva. Mert a világban oly sok a megtévesztés, oly sok a hazug hang, a kísértés, a hamis csillogás, a hamis reménységek, hogy el ne tévedjünk jobbra vagy balra. Hogy a lelkünknek a biztos horgonyára figyeljünk.

Ez, ahogy *meg van írva*, így kell lennie nekem. Ez Istennek az eskütétele. Ez az elhívásunk, ez az Ő teljes dicsőségére szól. Az Ő dicsőségében járhatunk. Az Ő dicsőségét adta nekünk. A végzése *változhatatlan* volta szerint – így írja a Biblia. Ezt senki nem képes megváltoztatni rendelésekkel, emberi határozatokkal, az ellenség a rettentésével.

Ez a miénk és járhatunk benne. Meg kell ragadnunk – ezt írja. Meg kell ragadnunk, és erről fogok ma szólni. Meg kell ragadnunk az előttünk lévő reménységet! Ez egy *biztos reménység*, a lelked lehorgonyozhat rajta. Ez így van.

Sehogy máshogy nem lehet, mert az Ő változhatatlan rendelése, végzése van felette. Változtathatatlan. Esküvel erősítette azt meg. Ezek azok a gondolatok, amivel ma indulunk. Nem azért igazak, mert ma én ezt prédikálom, vagy azért, mert bármely ember mondaná.

Isten esküvéssel erősítette azt meg, hogy a lelkednek egy ilyen biztos és szilárd *horgonya* legyen, az Ő *reménysége*, az Ő *Igéje*, az Ő *szent vére*. Ezek mind gondoskodnak arról, hogy a lelked *ne háborogjon*, ne bizonytalanodjon el, ha a világ kis kísértései megérintenek.

Mindig biztos legyél Isten ígéreteiben. Ezt Isten neked tette, és esküvel erősítette meg. Ezért lehetsz abban biztos, hogyha kitartó hitben, béketűrésben jársz – ahogy Ábrahám hitben és békességes tűrésben örökölte ezeket az ígéreteket –, te is meg fogod látni ezeket.

Ezt a dicsőséget nekünk adta Isten, hogy az Ő *dicsőségében* járassunk, élhessünk, kelhessünk, minden pillanatban élvezhessük az Ő dicsőségét. Az Ő dicsőségének az *örökösei* lettünk – ha szabad így mondani.

A *dicsőség* nagyon sok mindent átfog a Bibliában. Van, amikor *fényes felhőként* utal arra a Biblia, amikor megjelent Isten dicsősége például az ószövetségi sátornál. Vagy megjelent a hegyen, amikor Jézus felvitte a tanítványokat. Ez a nagyon erőteljes *isteni megnyilvánulás*, a sűrű fehér *köd*, a hófehér *fényesség*, ezt is dicsőségnek nevezi a Biblia.

Isten *dicsősége* jelent meg ott a hegyen, és abból szólt Isten. Ezt a dicsőséget Isten elhelyezte az újjáteremtett *emberi szellemben*, itt a bensőnkben. Ez a dicsőség a miénk, ezt nekünk adta. Mindannyian az Ő dicsőségének a *hordozói* vagyunk.

Mivel ez *dicsőség* a mi örökségünk része, ezért Isten nagyon szeretné, ha *ebben járnánk*, és ez a dicsőség ki tudni ragyogni az életünkre, a lelkünk, a gondolataink, az érzelmeink és a fizikai testünk területén meglátható lenne.

Mondja a Biblia, hogy Jézus Krisztus Isten *dicsőségének* a visszatükröződése. Ugye így mondja? Jézust azért adta nekünk, hogy az Ő dicsősége *tükröződhessen* a földön. Teljes volt kegyelemmel és igazsággal. Az Ő dicsősége megjelent a földön. Mi pedig a Jézus Krisztus dicsőségének a visszatükröződésének kell, hogy legyünk a földön. Erről a későbbiekben még szót ejtünk.

Nézzük meg az Ószövetségben, hogy Istennek a dicsősége miként jelent meg. Hogy lehetne ezt a dicsőséget megfogni, megérteni, megfogalmazni, szavakba önteni, és a gondolatainkban hordozni, hogy mi is az az isteni dicsőség, ami után annyira vágyakozunk, hogy ez megjelenjen az életünkben. Hogy a dicsőségében élhessünk, hogy ragyoghassuk ezt.

Amikor Isten megköti a szövetségét az Ő népével, felhívja Mózes a Sínai hegyre, és a kőtáblákban közli Mózesrel és a népével a parancsolatokat.

2MÓZES 24,12–18.

12. És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, amelyeket írtam, hogy azokra megtanítottassanak.

13. Felkele azért Mózes és az ő szolgálja Józsué, és felméne Mózes az Isten hegyére.

14. A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé, Áron és Húr veletek vannak; akinek valami ügye van, öhozzájuk menjen.

15. Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet.

Ez az első hely, ahol hivatkozik az Ige a *felhőre*, mint Isten dicsőségére. Ez nem olyan felhő volt, mint amikor felnézünk az égre, és mondjuk, hogy felhős az ég. Ez másfajta felhő volt.

16. És az Úr dicsősége szálla alá a Sínai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózeset a felhő közepéből.

Ez volt a Sínai hegy. Hat napon keresztül Mózes semmi mást nem tett, mint ebben a *dicsőség felhőben* egyszerűen csak volt. Az ember, amikor bekerül egy ilyen dicsőségébe Istennek, akkor szinte elmúlik az időérzékelése, és egyszerűen csak élvezi Istennek ezt a sűrű jelenlétét, ezt a megnyilvánult *sűrű dicsőség jelenlétét*. Ebben volt Mózes ott fönt a hegyen.

2MÓZES 24,12–18.

Isten szólította Mózes a felhő közepéből. Látjuk, hogy ez a felhő, ez a fehér ködszerű sűrű *dicsőség*, amiről itt ír az Ige, ez Istennek a *megnyilvánuló jelenléte*. Tehát mondhatjuk azt, hogy a dicsőség nemcsak hogy Isten jelenléte, hanem a kinyilvánult, *megnyilvánult* jelenléte. Mert ebből a dicsőségfelhőből szólt Mózesnek.

17. Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan volt az Izrael fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.

Tehát Izrael fiai lent maradtak, nem jöhettek közelebb a hegyhez, de látták a hegyen ezt a dicsőséget. Mint az *emésztő tűz* a hegy tetején. Istennek a jelenlétében benne van az Ő emésztő tüze. Ha Isten *dicsőségébe* kerül valaki, ott nem maradhat meg a betegség, a gonosznak a szikrája sem, mert az emésztő *tűz felemészti*, eltűnik. Emésztő tűz Istennek ez a dicsősége.

18. És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel volt Mózes a hegyen.

Ilyenkor könnyű böjtölni akár 40 napot is, amikor az ember bent van ebben a dicsőségben. Ha ez a dicsőségfelhő nem veszi az embert oly mértékben közre, akkor nehezebb. Akkor is lehet 40 napot végig böjtölni, sok embert ismertem, aki ezt megtette. De sokkal nehezebb, mert Isten *dicsőségében* minden könnyebben és *olajozottabban* megy. Istennek a jelenléte egy sűrű közegként van jelen, nyilvánul meg.

Ezt vágyjuk, amikor összejövünk, akkor Isten dicsősége jobban érzékelhető közöttünk, mint mikor otthon imádkozunk, ezt bizonyára ti is tapasztaljátok. Ahogy elkezdünk imádkozni, az Isten jelenléte sűrűsödik. Ez a közeg egyre *sűrűsödik*, és szinte tapinthatóvá válik, néha már súlyossá válik ez a kenet.

A *kavod* szó a héberben a *dicsőség*, jelenti, hogy *ránehezedik* az emberre Istennek ez a sűrű közeg jelenléte. Ez is a dicsőség. Ugyanaz a szó, az Isten dicsősége, de ennek vannak különböző mértékű megnyilvánulási formái. Mint ahogy mondjuk, hogy az Úr jelen volt. Néha azt mondjuk, hogy az Úr nagyon jelen volt. Az Úr olyan hatalmas csodákat cselekedett! Dicsősége különböző mértékekben képes megnyilvánulni. És ha mi *vágyjuk* és éhezünk az Úrnak ezt a dicsőségét, annál *nagyobb mértékekben* fogja kijelenteni magát.

Emlékszem arra, amikor Kenneth Hagin tanításait hallgattam a keresztyén életem leg-elején. Beszámolt többször arról, hogy a kezdeti években, amikor ő szolgált, voltak olyan alkalmak, a Szent Szellem arra vezette, hogy semmi mást ne tegyen, csak az Ószövetségből azokat az igehelyeket olvassa föl, ahol Isten dicsősége ilyen sűrű megjelenési formában *leszállt a sátorra*, és beszélt Mózesrel.

Megjelent később is, amikor a papok szolgáltak, és a papok *nem állhattak meg* Isten dicsőségében. Ezeket a helyeket olvasta, egyiket a másik után, és az istentisztelet végére érve Isten dicsősége megjelent a sorok között. A hömpölygő sűrű jelenlétében látogatta meg őket.

Ebből az a tanulság, hogyha mi Isten dicsőségére jobban koncentrálnunk és vágyakozunk rá és kívánjuk ezt a fajta jelenlétet – nemcsak összejövünk, hogy jól érezzük magunkat, és megyünk haza, mert Istent lehet könnyedebben is venni –, akkor Ő is könnyedebben fog minket venni.

Istent lehet komolyabban keresni, meg még komolyabban keresni, meg még nagyobb *éhséggel* lenni a jelenlétére vágyakozva, és akkor Ő is *nagyobb mértékben* megnyilvánul közöttünk. Nagyon vágyom arra az időszakra, amiről a próféciaik szólnak, hogy az utolsó

időkben ez a *sekina dicsőség* fog megjelenni, ez a sűrű hófehér, gomolygó, felhős jelenléte Istennek. Ami valóságként kell, hogy létezzen, mert a Biblia számos helyen beszámol róla.

Ezek a látogatások következnek, és hányan várjátok ezeket? Szeretnétek benne részt venni? Isten látja a mi éhes szívünket, látja, hogy mennyire vágyakozunk rá. Ezért is van erről ma szó, hogy felcsillanjon bennünk ez az élő reménység, hogy Ő megjeleníti a dicsőségét. És dicsőségről dicsőségre *elváltozhatunk*, és az orcánk ragyoghassa az Ő dicsőségét. A világ meglátja azt, és elkezdik *kívánni* ők is az Úr jóságát.

A Máté evangéliumban szintén találkozunk Istennek ezzel a hófehér, sűrű dicsőség megjelenésével, amikor Jézus a három tanítványát vitte fel a hegyre. A tanítványságnak az egyik nagy titka, hogy az ember először *tanítvánnyá* lesz, amikor újjászületik, és utána különböző mértékekig lehet *közeledni Istenhez*.

Ha valaki *vágyakozik* még többre, akkor Isten ad neki még többet. Ha valaki megelégszik a kevesebbel, akkor Isten nem erőlteti a többet. De ha mi vágyakozunk, és szeretnénk többet, és még többet... Jézusnak is volt három ilyen tanítványa, akiket föl vitt arra a hegyre, ahol a színeváltozás volt, amiről most olvasunk. Ők láthatták egyedül, ami ott történt.

MÁTÉ 17,1–5.

1. És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvitte őket magukban egy magas hegyre.

Ez a három tanítvány, aki mindig a *legközelebb* volt az Úrhoz. Felvitte őket magukban egy magas hegyre.

2. És elváltozék előttük, és az Ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a fény.

A dicsőségbe bele lehet menni még mélyebbre. Jézus is ezt tette. Egyszerűen elváltozott, a *dicsőségfelhő* fogta körül. Ez a ragyogás kezdte körbevenni Őt, és elkezdett úgy ragyogni az orcája, mint a nap, és a ruhája pedig hófehér lett, mint a fény.

Ebbe az igazi ragyogásba bele sem lehet igazán nézni. Amikor Pált (amikor még Saul volt) látogatta meg ez a nagy fény a *damaszkuszi úton*, napokig nem látott utána. Megvakította ez a fény. Ez olyan fény, ami nem az emberi szem számára van, hanem a *szellemi szemeink* tudják csak befogni. Ott azzal lehet jól látni, és ott lehet gyönyörködni benne.

Elváltozott előttük Jézus és az arca ragyogott. Ebben a sűrű dicsőségben ott van *Isten ragyogása*. Ez is a dicsőség egyik szinonim szava, a ragyogás. Beragyogta a dicsősége azt a helyet. *Ragyogott* az orcája, mint a nap, és a ruhája pedig *fénylő* lett. Ilyenek leszünk majd fönt a mennyben mindannyian. Egy bepillantást kaptak a tanítványok az életünknek ebbe a megdicsőült formájába, ami majd vár ránk.

3. És ímé, megjelenék nékik Mózes és Illés, akik beszélnek vala Ővele.

Ebben a dicsőségben látogatók jöttek. Üzenetet hoztak.

4. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Péter mennyire megfogta, miről szól az egész. Rögtön sátrat akart építeni. Egészen másért jött Mózes és Illés. Ha nem vagyunk kellőképpen szellemben, akkor nagyon *mellé tudunk fogni*, bármilyen dicsőségfelhőbe is kerülünk. Rá kell *hangolódni*. Péter életében nem látott ilyet, és nem fogta jól meg ezt a helyzetet.

MÁTÉ 17,1–5.

5. Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé, szózat lett a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: Őt hallgassátok.

Péter volt mindig, aki először megszólalt. Ebből a dicsőségfelhőből *Isten hangja* is hallatszott. Azt mondta Isten szózata, hogy ímé, ez az én szerelmes Fiam. Mintha azt mondta volna, hogy ne Péterre figyeljétek most, hogy sátrat akar készíteni, fontosabb dolgokról van szó. Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm, *Őt hallgassátok*. Ez figyelemelterelés.

Amikor Isten dicsősége jönni készül, és sűrűsödik, és sűrűsödik, akkor nem sátorépítésről kell gondolkodni. Ez az egyik tanulság. Isten azonnal kiigazította. Ez az én szerelmes Fiam, Jézus. Őmiatta van itt ez a dicsőség, *Őt hallgassátok*, *Őnála* van az igazság, *Őnála* van a megváltás, az üdvösség! *Őt hallgassátok!*

Magunkat is figyelmeztetni kell mindig, amikor Istennek a sűrűbb jelenlétei közelednek, és vesznek minket körbe. Imádságnál szoktam mondani: egy óra imádságban még csak letesszük a háborgó gondolatainkat, amivel bejöttünk. A második órában már jobban tudjuk érzékelni, hogy Isten valóban itt van velünk, és Ő akar szólni, és a figyelmünket kéri. A harmadik órában már elfeledkeztünk magunkról annyira, hogy tényleg Ő tud szóhoz jutni.

Sűrűsödik, és ránk nehezedik a jelenléte. Bemegyünk ebbe a *mélyebb dicsőségbe*, és akkor Őt meg lehet hallani, ott lehet Őt meghallani. *Őt hallgassátok!* Ebben a sűrű hófehér dicsőségfelhőben Isten szava *könnyebben meghallható*. Nekünk ez nagyon fontos, hogy mindig *meghalljuk*, hogy mit mond, és a szerint cselekedjünk engedelmisségben.

Az Ő dicsőségének a gazdagságát mutatja meg, az Ő ragyogását. A megnyilvánult jelenléte mind benne van ebben a gyönyörűségecses hófehér felhőformációban, amikor meglátogatja az Ő népét, és ennek a mértékeiben.

A mózesi dicsőség, és az a dicsőség, amit mi kaptunk, amit a szellemünkben hordozunk, nagyon szépen és érthetően, egyszerűen van összefoglalva a 2Korinthusi levélben. Néha azt hisszük, hogy Mózes nagyobb szolgálója volt Istennek, mint amilyenek mi vagyunk itt a földön. Mert Isten hogyan meglátogatta őt hány alkalommal, és szemtől-szembe szólt hozzá.

És úgy mérjük meg magunkat, hogy mi még szinte sehol nem vagyunk ehhez képest. Na, most ez egy bizonyos részben nem baj, mert nem fuvalkodunk föl. Másrészt a Biblia mond valamit, amit tudnunk kell. Egy *múlándó* dicsőségről és egy *örökkévaló* dicsőségről olvasunk.

2KORINTHUS 3,7–11. 17–18.

7. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy Izrael fiai nem is nézhetek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt:

Ez volt a törvénytáblák szolgálata, amit Mózes kapott. A törvény szolgálatát a halál szolgálatának nevezte, mert a törvény kárhóztatta az embert. Mivel nem tudta megcselekedni a törvényt, ezért a bűn zsoldja, a halál törvénye volt érvényes rá.

Mózes, amikor lejött a hegyről, akkor ragyogott az arca. Annyira ragyogott az Isten dicsősége, ahogy rávetült 40 napig, hogy ez a dicsőség rajta maradt az arcán. Mikor lejött a néphez, akkor kiabáltak, hogy Mózes, ragyog az arcod! Nem látták az arcát, csak ezt a dicsőséget.

Hogy tudjon beszélni a néppel, letakarta az arcát, hogy ne zavarja őket ez a dicsőség, ami rajta ragyog. Nem látták, kivel beszéltek, mert az arcát beborította ez a dicsőség. De ez egy *mulandó dicsőség* volt.

Mivel letakarva volt az arca, ezért nem látták, hogy mikor múlt el róla ez a dicsőség. Egy idő után kifakult, *elhalványodott* és eltűnt ez a dicsőség az arcáról. Ez volt Mózes dicsősége, amiben járhatott.

2KORINTHUS 3,7–11. 17–18.

8. Hogyne volna méginkább dicsőséges a Szellemnek szolgálata?

Amiben mi részesülünk.

9. Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a megigazulás szolgálata?

Ez volt a törvény szolgálata, a kárhoztatás szolgálata. Amiben mi vagyunk, az a megigazulás szolgálata. Hirdetjük az Úrnak ezt a megigazító munkáját.

10. Sőt az, ami ott dicsőséges volt, nem is mondható dicsőségesnek ehhez a túláradó dicsőséghez képest.

Amikor Mózes lehozta a törvénytáblákat, az arcán ott ragyogott Isten dicsősége. Ami ott dicsőséges volt, nem is mondható dicsőségesnek ehhez a túláradó dicsőséghez képest, amivel *mi szolgálhatunk*. Azt mondja, hogy á, hát az ahhoz képest semmi nem volt.

A Magyarázatos fordítás szerint: *Az a dicsőség nem mondható semminek ahhoz képest. Ez a múlandó dicsőség ahhoz képest, amiben mi szolgálunk.* Amit mi kaptunk, ez egy *túláradó dicsőség*, betölt minket, és utána kiárad a templomokból. Istennek a természetében benne van ez az áradás, a dicsőség áradása.

11. Mert ha dicsőséges a mulandó, sokkal inkább dicsőséges az, ami megmarad.

A múlandó megint a mózesi múltra utal. Azt mondja itt az Ige, hogy *mi olyan dicsőséget* kaptunk a megigazultság szolgálatában, és benne hordozzuk a szellemünkben, ami nem múlandó, hanem *megmarad*.

Akár mennyire is úgy gondoljuk, hogy *nem* az Úr akaratában járunk éppen, vagy nem úgy cselekszünk, ahogy az Igének kedves lenne, akkor is *bennünk van* ez a dicsőség. Nem múlik el és túláradó. Arra vár, hogy mikor *áradhat ki* a templomunkból a világra. Egy *állandó dicsőséget* kaptunk, egy túláradó dicsőséget kaptunk, és ez megmarad. Nagy igazságot mond az Ige.

17. Az Úr pedig a Szellem; és ahol az Úrnak Szelleme, ott a szabadság.

Ezt a dicsőséget a Szellem hozta nekünk. A Szellem szabadságában árad ez a dicsőség. Ott a szabadság. Az Úr *Szelleme* és az Úr *dicsősége* van benned, akkor biztos, hogy te *szabadságban* tudsz járni minden kötés alól. Ezt garantálja ez a túláradó dicsőség, ami benned van. Ami nem múlandó dicsőség.

Ez garantálja számodra, hogy az Úr szabadságában járhatsz, bármi akar megkötözni, bármi akar rád nehezíteni. Jöhet a betegség, a fájdalom, az iga, a megpróbáltatások sora. Ez a dicsőség, ami belül van, ez egy *szabadságot garantál* a számodra.

Erről van itt szó, erről a dicsőségről, és aztán hozza ezt a gondolatot, hogy az Úr Szelleme itt van, és itt a szabadság. Az Úrnak dicsőségét mi *fedetlen arccal* szemlélhetjük. Nem úgy, ahogy Izrael népe Mózesnek a dicsőségét. Csak annyit láttak, amennyi a lepel oldalsó részeiről kisugárzott. Nem láthatták a teljes dicsőségét.

Ez a szövetség, amiben most vagytok, ez olyan szövetség, hogy fedetlen arccal nézhetitek az Urat. Az Úrnak nem kellett letakarni az orcáját, mert a *teljes dicsőséget odaadta* nektek. Ez nem múlandó dicsőség, és szemlélhetitek ezt a dicsőséget. És ahogy ezt *szemlélitek*, amit nektek adott, úgy *elváltoztok* ugyanazon ábrázatra.

2KORINTHUS 3,7–11. 17–18.

18. Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.

Nézzétek meg ezt a szépséget: *dicsőségről dicsőségre*. Annyit, amennyit fel tudunk dolgozni belőle abban a pillanatban, amikor az Úrra éppen rátekintünk – az Igéből a szépséget, a gyönyörűségeit fel tudjuk dolgozni magunkban, be tudjuk fogadni az elménkbe – annyi dicsőséget veszünk magunkhoz, és elváltoztunk. És akkor újra beletekintünk az Igébe, és magunkhoz veszünk az Ő dicsőségéből. A *szellemünkben* ott van teljesen az a dicsőség, de a *lelkünkben* és a *testünkben* el kell változnunk dicsőségről dicsőségre.

Olyan utunk van, hogy ezt a gyönyörű dicsőséget, ami a szabadság, egyre *nagyobb mértékekben ragyoghatjuk* erre a világra, és ez nem múlandó. Ez *túláradó* és örök dicsőség, és ez a dicsőség a mi örökségünk és *osztályrészünk*. Isten esküvel erősítette meg, hogy ez örökre a tiéd, és benne járhatasz.

A dicsőségnek egy másik megfogalmazása, hogy mit jelent ez a dicsőség. Nagyon sokszor az ember olyan távolinak tartja ezt a szót, hogy dicsőség. Ha majd fönt leszünk a mennyben, akkor fogunk dicsőségben járni. Akkor olyan dicsőségben járunk, ami mindent túláradó. De most is megvan a dicsőségünk, és most *mit kezdünk* vele. Mert a szellemünkben ott van.

Nézzük meg, hogy hogyan tanítja Mózes az Urat, amikor erről a dicsőségről perlekedik vele. Mózes ugyanis láthatta Istennek ezt a dicsőségét, és utána, amikor a kötélákkal leküldi, menjen le, és vigye le a néphez, akkor azt mondja Mózes, hogy nem megyek sehova, ha Te nem jössz velem. Ha a Te dicsőséged nem jön énvelem, ne küldj engem sehova!

Ugyanis fönt volt a hegyen Mózes ebben a hatalmas dicsőségben, és aztán lejött a népe közé. A mindennapoknak a gondolataival kellett megbirkóznia és látta a *különbséget*, hogy micsoda különbség volt, amikor fönt a hegyen ült 40 napot az Úrral a dicsőségben, és amikor lent van a dicsőség nélkül.

Azt mondja – egy nagyon érdekes beszélgetés ez, hála az egeknek, hogy meg van örökítve –, amikor Mózes Istennel beszélget. Erről a dicsőségről van szó. Nagyon tanulságos. Akkor tanulhatunk a dicsőségről, ha ezeket az Igéket tanulmányozzuk. Különböző fogalmunk sincs róla, hogy micsoda.

2MÓZES 33,18–22.

18. És mondá Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a Te dicsőségedet

Utána kérte, miután már fönt volt az Úrral 40 napot ebben a dicsőségben. De azt mondja, hogy nem viszem a népedet sehova, ha a te orcád nem jön velem. A Te orcád ragyogására szükségem van. Arra a *dicsőségre*, amit megmutattál, arra *szükségem van*. E nélkül nem megyek sehova. És ez nem is az én népem, hanem a Te néped – mondja az Úrnak. Ha Te nem jössz énvelem, ne küldj engem sehova!

Erre azt mondja az Úr, hogy rendben van, akkor veled megyek. Elmegyek veled az úton, habár keménynyakú nép ez, de veletek megyek, mondja az Úr. Megteszem ezt is, amit

kívántál, mert név szerint ismerlek téged. Ez a beszélgetés lezajlik, és utána Mózes ezt mondja: Mutasd meg a Te dicsőségedet. Erre az Úr mit válaszol?

2KORINTHUS 3,7–11. 17–18.

19. És monda az Úr: Megmutatom minden jóságomat, hogy előtted menjen, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek.

Isten nem úgy válaszol, hogy a dicsőségem fog előtted menni, hanem kibontja, és azt mondja, hogy rendben van, a dicsőséget kérted, meg fogod *lát*ni minden jóságomat. Minden *jóságom* előtted fog menni, és kiáltom előtted az Úr nevét. És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek.

Tehát Mózes, ne aggódjál, az én jóságom fog *előtted menni*, az én orcám fog előtted menni, és kiáltom előtted az Úr nevét, és nincs ellenség, aki megállna előtted, és az én jóságomat megmutatom neked.

Ezt a dicsőséget akarjuk tovább kibontani, hogy mit jelent. Mindenképpen meg kell tudnunk, hogy ahol az Úr *dicsőségét megmutatja*, ott megjelenik az életünk felett az *Ő jósága*, minden területen.

Az Úr jósága az élőknek a földjén. Hogy *begyógyítja* a sebeinket, hogy *megvigasztalja* a szíveinket, hogy *gyarapodásra* viszi az életünket, hogy fogja a kezünket, hogy bevisz minket az *Ő borozóházába* és *megelégít* minket a legjobb borral, az újbórral.

Ezek mind az *Ő jósága*, és az *Ő dicsőségéből* fakadnak. Az *Ő túlaradó dicsőségéből* fakadnak. És ha a dicsőségére *vágyakozunk*, akkor az *Ő dicsőségének* a gazdagságát *megjeleníti* nekünk. Ezekben a formákban, ahol megjelenik az *Ő jósága* az életünk felett.

Hányan tudjátok, hogy *jó az Úr?* És hogy meg tudja mutatni még a fölött is az *Ő jóságát*. Uram, annyi jót tettél már az életemben! És akkor egyszerűen *ránk ejti* azt a következő áldást, amiről nem is álmodtunk már. *Megint megajándékoz* minket. Mert ha *együtt járunk* Vele, akkor ebben a dicsőségben *elválkozás* van. Növekszünk dicsőségről dicsőségre.

Az *Úrral együtt járva* nem lehet sem elszegényedni, sem lebetegedni, sem rossz és zárt kapukra találni, mert *Ő előttünk megy és megnyitja* az ajtókat, megegyenesíti az egyenetlenségeket, és ragyogja az *Ő dicsőségét*. *Ő a világosság* és tudjuk az utat. Ez a világosság *megmutatja* nekünk, hogy mi a teendőnk, és merre kell mennünk. Az *Ő dicsősége* gondoskodik erről.

Vágnunk kell ezt a dicsőséget? Nagyon kell a *dicsőségre figyelmeznünk!* Nagyon fontos szó! Mózesnél az Úr dicsősége és a jósága *karöltve* mentek. Szeretnéd az Úr jóságát még jobban meglátni az életedben? Vágyjad az *Ő dicsőségét!* Gyönyörű és nagyon gazdag szó.

Péter apostol levelében ír a dicsőségről, s szinte minden apostolnak megjelenik a gondolataiban és a mondataiban a dicsőség. Péter apostol első levelében az 1. fejezetben egy nagyon tanulságos rész a Szent Szellem bizonyágtevéséről szól, aki bizonyágot tesz a Krisztusra váró szenvedésekről és az azt követő dicsőségről.

Olvassuk el ezt az ígérést, és ha gondolod, jelöld is meg magadnak, mert az ördög azt szeretné, ha most is minél *több szenvedésben* lenne részünk, az Írás pedig nem így írja. Az Írás *másképp tanítja*. Azt mondja a bölcsesség, Isten Igéje:

1PÉTER 1,10–11.

10. Amely üdvösség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek

Ezek az ószövetségi próféták. Az Ószövetség tele van *kegyelem próféciákkal*, hogy milyen kegyelemben lesz része majd azoknak, akik a Messiást elfogadják.

1PÉTER 1,10–11.

11. Akik azt nyomozták, hogy mely vagy milyen időre jelentette azt ki a Krisztusnak bennük levő Szelleme, aki előre bizonysgot tett a Krisztusra váró szenvedésekről és az azt követő dicsőségről.

Milyen *időkorszakra* vonatkozik ez a rengeteg prófétálás a dicsőségről? Ezt nyomozták és kutatták. Nézzük meg, a Szent Szellem miről tett bizonysgot ezekben a próféciákban: „Aki előre bizonysgot tett a *Krisztusra* váró szenvedésekről”. Ezek megtörténtek, betelt az idejük?

2000 évvel ezelőtt a drága Krisztusunk elszenvedte a kereszten mindazokat, amik felőle meg voltak jövendölve. Súlyos szenvedések voltak, kereszthalál, szellemi halál, ezeket mind be kellett *tölteni*, hogy Ő lehessen Krisztus. Erről szóltak a jövendölések: „*a Krisztusra váró szenvedésekről és az azt követő dicsőségről*” prófétáltak.

Krisztus szenvedett, az Ő szenvedésének az ideje betelt és *beteljesítette* a próféciát. Utána mi következhet Krisztus Testében? A dicsőség! Krisztus Testében *nem lehet több szenvedés*, fájdalom és kín, hogyha így van megírva.

A Krisztus szenvedését *követő* dicsőségről prófétáltak. A feltámadásnak a dicsőségéről. A *dicsőség szelleme* támasztotta Őt fel a halálból, és ezzel a gyönyörű feltámadás-lehelettel hozta létre, hívta életre a krisztusi Testet, az *új teremtést*. Ebben az új testben kell élnie a Krisztus Testének, ami a dicsőségről szól, az azt követő dicsőségről. Mondd, hogy: *Én az azt követő dicsőségben járok! Így van megírva.*

Megpróbáltatásokról ír az Írás, de azt nekünk a *dicsőség* szellemével kell tudnunk *kezeln*i és minden megpróbáltatásból dicsőségesen *kijönni*. Így van megírva. Aranybetűs Ige a Bibliában: Krisztus *szenvedései* és az *azt követő dicsőség*. Nem lehet máshogy.

Ha megérted, akkor tudsz *örvendezni* benne. Bizonyosságod van, hogy az útjaidat dicsőséggel kell járnod, és minden megpróbáltatás *dicsőséggel* kell, hogy végződjön. Nem lehet máshogy, a Jézus nevében. Így van megírva. Nagyon fontos versek ezek a dicsőségről.

1THESSALONIKA 2,12.

12. És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az Ő királyságába és dicsőségébe hívott el titeket

Ez is egy nagyon fontos gondolat. Ha már egy ilyen fontos *dicsőségbe* vagyunk *elhív*atva, akkor ne úgy viselkedjél, mint aki a kocsmából jött ki. Tehát viseljük magunkat *méltóan* a dicsőséghez, ezt kéri itt a Szentírás.

A *királyságnak részesei* lettünk, az isteni királyságba születtünk bele, és ennek a *dicsőségnek az elhívottjai* lettünk. Elhívást kaptunk, hogy ebben a dicsőségben járjunk, Jézus nevében. Látod-e, hogy így van megírva? Tehát a *királyság*, aminek a részesei lettünk és a *dicsőség nem elválaszthatóak* egymástól.

Nem úgy van, hogy tagja lettem a királyságnak és a dicsőség majd valamikor jön az életemre. Szó nincs róla. Ezek *kéz a kézben* járnak. A dicsőségnek ragyognia kell minden *utunkon!* Minden *gondolatunkban* benne kell, hogy legyen a dicsőség! Így van megírva, hogy erre a dicsőségre elhívott minket Isten.

2THESSALONIKA 2,13–14.

13. Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek tiérettetek atyámfiái, akiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva az üdvösségre jelölt ki titeket az Isten, a Szellem megszentelésében és az igazság hitében;

Ez egy elrendelés, Isten elrendelése neked, hogy üdvözülöd kell.

14. Amire el is hívott titeket a mi Evangéliumunk által, hogy részesei legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének

Nem úgy van, hogy Jézus ott fent a dicsőségben van, miközben mi itt lent a földön küszködünk. Ő mibennünk van, mi pedig Őbenne elrejtve, és úgy hívott el minket erre a dicsőségre, hogy ennek a *dicsőségnek a részesei* lehettünk. Részes társak vagyunk benne.

Az a dicsőség, ami Jézus arcán ragyog, a *mi ábrázatunkon* is meg kell, hogy jelenjen. Az *utat tör* nekünk, és *felemészti a gonoszt* és megvilágosítja az útjainkat. Ennek a dicsőségnek a részesei lettünk, így írja az Írás.

Mondd el velem együtt, hogy te is prédikálj ma: *Ennek a dicsőségnek a részesei lettünk!* Így van megírva. Ámen. Ez, ha a *szívedhez hatol*, akkor meg tud örvendeztetni. Amíg csak a *gondolatainkban* mozog, az is jó, mert legalább valamin gondolkodsz, de le kell, hogy essen a szellemedbe, akkor lesz élő valóság.

2THESSALONIKA 3,1.

1. Végeztet imádkoztatok értünk atyámfiái, hogy az Úrnak Igéje terjedjen és dicsőíttessék, amiként köztetek is.

Pál kéri, hogy imádkozzanak érte. Az az *Ige*, amit te hétről hétre hallasz, az *dicsőséget akar venni* magának az életedben. Az élő Ige szeretné a *dicsőségét ragyogni* az életedben. Azt mondja, hogy az az Ige, amit ti *befogadtatok*, nem úgy fogadtátok be, mint az ember szavát, hanem, mint az *élő Isten* szavát, és ez az Ige dicsőíteték köztetek, dicsőíti magát, mert az Isten beszéde, Isten szava, és az él!

Az Ige élő és ható, és a *körülmények felett uralkodik*, az kimetszi a gonoszt. Levágja azt, ami nem odavaló, munkálkodik, és dicsőséget szerez az életetekben. Az *Ige által* tudja ezt a dicsőséget Isten munkálni az életünkben. Ha befogadtátok, az élő és ható, és az *munkálkodik*. Ragyogni fog rajtatok és az életetek és helyzeteitek fölött.

1PÉTER 5,10.

10. A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga fog tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká tenni

Az örök dicsőség az egy *elhívásunk*. Amint láttuk, esküvel esküdött meg Isten, ezért így kell lennie. Minden *ígérete felett* ennek a dicsőségnek kell lennie. Van, aki azt mondja, hogy én már húsz éve szenvedek ezzel a tünettel. Isten azt mondja az Igében: pillanatnyi könnyű megpróbáltatásunk...

Lehet, hogy már rég kijöhettél volna belőle, hogyha tényleg az *Igére tekintesz*. De ne ítélj meg magad, ne kárhoztasd magad, hanem tekints az Igére! Nézd meg, *mit tesz* veled a *dicsőség!* Ne add fel soha, ha még nem vagy a célban! Isten *úgy tekint rád*, mint a tökéletesekre. Mondja a gyenge, erős vagyok! Az *Ige elvégzi*, az Ő dicsősége.

Megingathatatlan vagy Isten ígéreteiben, szilárdan állsz meg, ragaszkodsz hozzá, hogy így van. *Állhatatossá* tesz az Ige, mert az Ő örök *dicsőségére hívott el* minket, és ez a *dicsőség megcselekszi* azt. Ez az Ő dicsősége, ami megcselekszi.

2PÉTER 1,3.

3. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és istenfélelemre való; az Ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott

Nekem még hiányzik ez meg az az életemből – mondod –, de Isten már megajándékozott velem. Ő úgy látja! Látod? Ő Úgy látja, megajándékozott már velem, neked ezt el kell venni. Vagyis ha az még nincs meg neked, akkor hol van hiányosságunk? Az Ő megismerésében.

Még *nem ismered* úgy, ahogy ismerned kell Őt, vagyis az Igében kell még *mélységeket* vened, hogy megismerd még jobban, hogy mennyire *oda akarja adni*, és hogy *már megcselekedte*, már elvégezte, az a tied. „Mindennel megajándékozott”, így írja.

Ha még az nem valóság az életemben, akkor még az Ő megismerésében *növekedned* kell. **Van olyan fordítás, ami úgy írja: az Ő dicsőségére elhívott.** Mindenképpen *bele* vagy *olvasztva* ebbe a dicsőségbe. Jézus úgy imádkozza a János 17-ben a főpapi imájában: *Azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, azt őnékik adtam, hogy egyek legyenek, miképpen mi egyek vagyunk.* Ez a dicsőség *olvaszt egybe* minket az Atyával.

Jézus az Atya dicsőségében járt? Megmutatta lépten-nyomon a dicsőségét az Atyának? Lázár sírjánál, aki négy napja halott volt, azt mondta, hogy ez a betegség nem halálos. Az Isten *dicsőségére lesz* ez a helyzet. Nem Isten dicsőségére halt meg, de *azt a helyzetet* – mert odaadták Jézusnak – Ő az Atya *dicsőségére fordította*. Megjelentette belőle a dicsőségét.

Minden, *amit odaadunk* neki, abból elő tudja *hozni a dicsőségét*. A javunkra fordítja, és dicsőséget vesz magának belőle, mert hozzá fordultál és ez a dicsőség benned van, részese vagy és együtt munkálkodik veled. *Nincs reménytelen helyzet*, ezt tudnod kell, írd fel a szívedre!

Nincs reménytelen helyzet, az Úr dicsősége *benned munkálkodik*. Elhívott az Ő dicsőségébe, nekünk *ragyognunk* kell ezt a dicsőséget! Meg kell mutatnunk ennek a világnak, hogy mások vagyunk, mint akik Őt nem ismerik. Meg kell mutatni!

Megint mondhatja valaki, hogy majd csak a jövőben lesz ez a dicsőség, amikor a mennybe felmegyünk. Ott minden *ragyog* és a nap helyett is az Ő dicsősége *ragyog*, mert nem lesz nap és nem lesz hold. Mindent az Ő dicsősége *ragyog* majd be.

Ez biztos, hogy így van, odafent óriási, *túláradó dicsőség* lesz. Odamegyünk mindannyian, akik hiszünk Krisztusban és megvallottuk Őt. De én azt fogom neked megmutatni az Igéből, hogy ez a *dicsőség már a tied*.

RÓMA 8,29–30.

29. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatahoz hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen az elsőszülött sok atyafi között.

Az első atyafi után a második atyafi, és a harmadik atyafi sorba jön, és te is az atyafiak közé sorakozol, Jézus *Krisztussal egyenlővé* tétettél. Ez feldolgozhatatlan *kegyelem*. Ő az elsőszülött sok atyafi között.

30. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette

Múlt idő ez, hogy „elrendelt”? Igen! Múlt idő: „elhívta”. Milyen idő a „meg is igazította”? Múlt idő! A „meg is dicsőítette”, az múlt idő? Igen! Ez a megdicsőítés szellemben elvégeztetett. Te meg vagy dicsőítve szellemben, vagyis *hordozod az Ő dicsőségét*. Isten ezt az egészet *egy csomagban elvégezte*.

Menjünk még egyszer végig ezen, hogyan mondja itt az Ige? Azt mondja, hogy először is egy elrendelést tett Isten, mert eleve ismert téged, ezért *eleve elrendelt*, hogy te odatartozó legyél. Amikor ezt az elrendelést elvégezte, akkor el is *hívta*. Amikor elhívta, akkor *megigazította*. Amikor megigazította, akkor *megdicsőítette*. Odaadta neki a dicsőségét. Ez te vagy. Igaz vagy az Ő szeme előtt és dicsőséggel teljes vagy.

Ahogy beszélek erről, a vesében óriási gyógyító kenet van, a dicsőség most munkálkodik benned, mert *föléledt a hited* rá. A dicsőség végzi el azt is, hogy a „templomok” ne legyenek betegek. A testünk a Szent Szellemben a temploma. A *Szent Szellem* felépíti a templomait, az érfalakat felépíti, a repedezéseket kijavítja, *megújítja*. Az Ő dicsősége végzi el, hogy ragyoghassunk.

Ez egy megtörtént valóság, hogy az Ő dicsőségét mi hordozzuk. Akkor elvárható Isten részéről, hogy ez a dicsőség meg is *nyilvánuljon*, amerre járunk? Természetesen! Ennek meg kell nyilvánulnia.

Ha betegek között vagy, akkor gyógyulásnak kell jönni, ha szegénység nyomora között vagy, akkor tudnod kell adakozni. Hogyha háborgások vannak, akkor tudnod kell a *békességet kiárasztani*, hatalmat venni. Ezt mind a dicsőségéből végzi el az Úr, az Ő dicsőségéből. Megigazultak vagyunk, mert az írja az Ige, hogy:

RÓMA 5,1.

1. Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által,

Ez a megigazulás meg kell, hogy történjen, mert mi Isten *békességét hordozzuk*. Ez volt az első bizonyosság a szívemen, hogy én más vagyok, mint előtte, amikor újjászülettem. Olyan békességem lett, hogy kézzelfogható volt, hogy a mennyben járok. Ezt nem láttam, de a mennyei felhőkön voltam.

Olyan tengernyi békességben volt részem, ami előtte nem volt jelen az életemben. Ez a békesség, amit a megigazulás hoz. Mi békességben járhatunk, békességünk van Istennel a Jézus Krisztus által! A dicsőség ezt a békességet is hordozza. Benne van ebben a dicsőségben.

2KORINTHUS 3,18.

18. Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.

Most már többet mond a „dicsőség” szó, mint előtte, amikor kezdtük. Itt nincs kivételezés, mindannyian megpillantjuk ezt a dicsőséget. Nem úgy van, hogy Isten valakinek több dicsőséget nyilvánít ki, mint a másoknak. Nem!

Az egyik *többet vesz* magához belőle, mert jobban kiaknázza azt. Mélyre megy, kívánja, kutatja, időzik vele, elmélyed rajta, megvallja, imádkozik. Kitart a hitében, ragaszkodik az Ige igazságához, kikényszeríti az Ige igazságát. Az másképp nem lehet, csak úgy, ahogy meg van írva. Ilyenkor a te *hited harcol*. A hitnek a harcai ezek.

Ezt mindenkinek megnyilvánította, így van írva. Az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemléljük, vagyis *Ő ránk ragyogtatja* a dicsőségét, mindannyiunkra. Vagyis *szemlélni* kell az Igét, látnod kell magad benne, *látnod* kell az *Ő* dicsőséges munkáját.

A múlt héten beszéltünk arról, hogy Dávid visszaemlékezett a múltbeli győzelmeire és *kijelentette*, hogy ez a filiszteus *sem fog erőt venni* rajtam, fejét veszem még ma. Legyőztem az orozlánt, legyőztem a medvét, és most jön a filiszteus. *Ő* dicsőségről dicsőségre ment előre. Te ugyanígy, dicsőségről dicsőségre minden hitharcot *megharcolsz*, mert az *Ő* ábrázatát fedetlen arccal szemlélhetjük.

Nem takart el magából semmi az Úr, mindent odaadott nekünk: a jóságát, a szerelmét, a közelségét, a ragyogását, az ékességét, a szentségének az ékességét, hogy a szentség ragyoghat rajtunk. Mindent odaadott nekünk, s ha *szemléled* ezt, akkor *elváltozol*.

Látod, hogy az *Ige közössége* mennyire fontos dolog? Az Igébe nap mint nap bele kell nézni. Ha ilyennek ír engem, akkor ilyen vagyok; hogy milyennek látszom, vagy milyen helyzetekkel küzdöm, vagy milyen tünetek vannak a testemen, mindegy. Az Igébe *beletekintek*, és ha oda beletekintek, úgy *változom el*.

Ez a keresztyén *együtt járás* az Úrral, ez a *dicsőség megnyilvánulásának* az útja: *beletekintünk*, fedetlen arccal szemléljük, és közben *elváltozunk*. Mennyire nem cselekedetekből van, itt a bizonyíték rá! Az Úr jóságába bele kell felejtkezni, bele kell merülni, nézni, ragyogni, és az ábrázatát csodálni kell.

Imádjad *Őt* naponta! Adjál hálákat Neki! Szeresd *Őt*! Mondd el neki mindennap, mennyire szereted. Mindennap közöld vele: Kívánom a *tornácaidban* való lakozást, Uram! Csodálatos a közösséged, Uram. Gyönyörködöm benned.

Tudod, hogy mennyire szereti hallgatni? Azt mondja: Gyere közelebb, hadd öleljelek át még jobban! Ez így működik, ez egy *szerelmi közösség* az Úrral. Kezdd el gyakorolni! Ha eddig nem volt róla fogalmad, hogy ez így működik, nem baj. Mert egy napon, ha megtudod, el tudod kezdeni gyakorolni azt, és növekedés van benne dicsőségről dicsőségre.

ZSOLTÁROK 71,8.

8. Megtelik szájam dicséretteddel, minden napon a Te dicsőségeddel

Látod-e az összefüggést, hogy miközben *dicséred* az Urat a magasztos voltáért, a fensége, a jósága, a kegyelme, a könyörületessége, az irtalma miatt, tudod, hogy minden napon *megláttatik* majd az *Ő* dicsősége az életeden.

Ez a kettő összefügg: *dicséred* az Urat és *megláttatik* az *Ő* dicsősége. Minél jobban dicséred *Őt*, minél jobban magasztalod *Őt*, annál jobban fogsz ragyogni az *Ő* dicsőségében. Ez a dicsőség mindent magában foglal, amire szükséged van ebben az életben.

ZSOLTÁROK 72,19.

19. Áldott legyen az *Ő* dicsőséges neve mindörökké, és teljék be dicsőségével az egész föld.

Kezdd el dicsérni a nevét, kezd el áldani a nevét, kezd el magasztalni a nevét a helyzet felett, amiben vagy, amiben hatalmat vettél: *Uram, a Te neved tudom, megcselekszi, a Te neved egy dicsőséges név! A Te neved a teljes dicsőségedet hordozza!*

És ahogy ezt teszed, úgy telik be az Ő dicsőségével nemcsak az egész föld, hanem a te életed. Betelik vele, dicsőséget fog *árasztani* magából ez a név, ahogy elkezded *magasztalni* a szent nevet. A neve él és uralkodik. A dicséreték nagyon fontosak.

Jósafát király idejében Izrael népe nagy bajba került, mert hírt kapott, hogy az ellenség összefogott és körbefogta őket. Három irányból is Izraelre akart törni. Olyan reménytelen helyzetbe kerültek, hogy emberi számítás szerint nem volt megoldás. Ma is vagyunk így helyzetekben.

Nézzük a híradót, meg a híreket, akkor néha azt mondjuk, hogy Uram, nálunk nincs megoldás. Hogyan lesz ebből valami kimenekedés? Izrael nagyon sokat volt ilyen helyzetben. Az egyik nagyon győzedelmes kimenekedést felolvasom nektek a 2Kronikák 20-ik fejezetében. Az egyik kedvenc története a dicsérőknek, akik tudják, mit hoz Isten dicsérete az életünkbe.

2KRÓNIKÁK 20,1–4. 6–7. 15. 21.

1. És lőn ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velük mások is az ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele.

Vagyis összefogott az ellenség serege, nem egy, nem kettő, és nem három gonosz forrás, összefogott és Izrael ellen ment.

2. Eljövének pedig a hírmondók, és megmondták Jósafátnak, mondván: A tenger túlsó részéről nagy sokaság jön ellened Szíriából, és már Haséon-Tamárban vannak; ez az Engedi.

Akkor is onnan ütötte fel a fejét, Szíriából. Nem test és vér ellen van a tusakodása Izraelnek, előbb-utóbb rá fog jönni.

Amikor hallunk rossz híreket, az az első, hogy megpróbál minket *megkísérteni a félelem*, de figyelj meg, hogy nem kerítette hatalmába a félelem Jósafátot. A félelem az embert megérinti. Most olyat hallottam, ha nem az Úr lakna bennem, akkor lehet, hogy félelem szállna rám. De a következő pillanatban ott van a gondolat, hogy de hiszen az Úr lakik énbennem, és Jósafát is ezt tette.

3. Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdette az egész Júda országában böjtöt.

Rögtön az *Úrhoz fordult* és böjtöt hirdetett.

4. Azért felgyülének a júdabeliek, hogy az Úr segítségét keressék, Júdának minden városaiból is jövének, hogy az Urat megkeressék

Összefogta a népet, böjtöt hirdetett és az Úrhoz fordultak, és így imádkoztak:

6. És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! Nem Te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A Te kezekben van az erő és hatalom, és senki nincsen, aki ellened megállhatna

Vagyis ahhoz az egyhez fordultak, aki tud segíteni, aki minden pogánynak is az Istene, még az ellenségeinknek is. *Elismerték Isten teljhatalmát* egy olyan helyzet felett, amiben abszolút nem volt megoldás fizikai síkon. Utána a következő gondolata az volt az imádságban, hogy megemlékeztek Istennek a régi hatalmas voltáról.

7. Oh mi Istenünk! Nem Te üzed-é ki e földnek lakóit a Te néped az Izrael előtt, és nem Te adtad-é azt Ábrahámnak, a Te barátod magvának mindörökké?

Vagyis, régen is Te szerezted a győzelmeinket, mondták Istennek. Uram, Te voltál akkor is az Isten, amikor ott hatalmasan cselekedtél. Felsorolják, hogy milyen háborúkon, milyen ítéleteken, milyen helyzetekből mentette ki őket Isten. *Visszaemlékeztek* erre, és közben magasztalták az Ő fenségét. Ez a 9-es vers.

A 12-es versben elismerik, hogy teljesen lehetetlen a helyzetük Isten nélkül. Itt nem rossz megvallást tesznek, hanem Isten elé mennek elismerve a problémájukat: mert nincsen bennünk erő e nagy sokasággal szemben – mondják. Nincsen bennünk erő, ezek elsöpörnek minket, ha azt vesszük, hogy ki a nagyobb. Nem tudjuk, mit cselekedjünk. Teljesen őszintén mentek Isten elé. Megtámadott a rákbetegség? Nincs fizikális segítség.

Elismerték, hogy nincs fizikális segítség. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, Uram, de tudjuk, hogy ha a mi *szemeink Tereád néznek*, akkor Te cselekszel és *Te kimenekítesz* minket. Összehívták a júdabelieket, kicsiket, feleségeket, fiaikat. Az egész nép összefogott és imádkozott, és akkor az Úrnak egy prófétája által jött az Úr szava.

2KRÓNIKÁK 20,1–4. 6–7. 15. 21.

15. És monda: Mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakotok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten

Ezt kell látnunk a helyzetekben, hogy nem mi állunk szemben a problémákkal, hanem az Isten. Ahhoz, hogy odaengedjük előre, először meg kell *hívni Őt*, el kell ismerni, hogy csak Ő tud segíteni. Akkor jön a legfontosabb, hogy ad nekik *stratégiát*, hogy melyik hegyen, mikor, hogyan vonuljanak föl, és kik menjenek elől. A *dicsérőitek* menjenek elől.

21. Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék az Ő szentségének ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az Ő irgalmassága;

Mentek a harcosok, de előttük ment valaki! A dicsérők. Képzeljétek el, úgy mentek a harcba, hogy közben *dicsérték* az Urat! Jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló, az Ő irgalma mindenképpen felett való, jó az Úr, szent és ékes az Úr! Dicsérték és magasztalták, dobpergéssel, énekszóval, harsonákkal, kürtzengéssel. A sereg előtt ment az egész éneklő csapat.

Tudjátok, mi történt? Az Úr *rettentést* hozott az ellenség táborára, összezavarta az ellenség táborát, támadást hozott az ellenségre, el kellett menekülniük. Féltve, rettegve menekült az ellenség. Valóban az Úr *harcolta* meg a harcukat, és ők oly mértékig megszabadultak, hogy prédára mehettek. Három napig gyűjtötték a prédát, amit az ellenség otthagyt.

Az Úr *kihozta* őket győzelemmel és gazdagsággal, de ehhez az kellett, hogy tudják dicsérni az Úr szentségét ékességben. Az Úrhoz fordultak, az Úrhoz könyörögtek. Ma is ez hoz ki minket! El kell kezdenünk *dicsérni* az Ő megnyilvánult dicsőségét, hogy Ő *kiment* ebből a helyzetből. Itt nincs más lehetőség, csak az, hogy Ő *megy elől*, és megoldást hoz a népének, akik hozzá fordulnak és *elismerik*, hogy csak Ő tud cselekedni.

Pál és Silás a börtönben mit tett? A belső tömlöcbe dobták be őket összeverve, kalodába zárták a kezüket és lábukat. Éjfélkor hallották a többiek, hogy dicséreteket *énekelnek* Istennek. Nincs jobb dolguk – gondolták a többiek –, éjfélkor nem alszanak, hanem Istennek dicséreteket énekelnek?

De valószínűleg érezték Istennek a *megnyilvánult jelenlétét*, mert nem mondták, hogy hallgassanak, hanem hagyták, hogy énekeljenek éjfélkor. Tudjátok, mi történt? Földrengés lett, megrendült a föld és lehullottak a bilincseik. Megnyíltak az ajtók és kimehettek volna a tömlöcből, de mondták, hogy nem, nem.

A tömlöctartó meg akarta ölni magát, hogy most mi lesz, de azt mondták, hogy itt vagyunk mind, nem mentünk innen sehova. Nekünk olyan Istenünk van, aki minket ugyan *megszabadított*, de mi nem menekülünk el, hanem itt vagyunk és dicsérjük Őt és magasztaljuk Őt. És *énekszóval* dicsérték.

Akkor a börtönőr megkérdezte, hogy mit kell cselekednie, hogy üdvözljön? Olyan szabadulást adott neki Isten, hogy megnyitotta a szemét, és ő megkérdezte, hogy mit kell, cselekedjen? Hallotta, hogy az Isten dicsérete hova szabadította ki őket. Mit kell cselekednem, hogy üdvözljek? – kérdezte Páltól és Silástól. Az volt a válasz: Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz, mind te, mind a házad népe.

Amikor a gazdag ifjú ment Jézushoz, hogy megkérdezze, mit kell cselekednie, hogy üdvözljön, akkor Jézusnak más volt a válasza. Ez a kereszthalál előtt volt, és ezért azt mondta, hogy tartsd meg a parancsolatokat.

Pál miért nem ezt mondta a börtönőrnek, hogy tartsd meg a parancsolatokat? Nem mindegy, hogy kereszthalál *előtt* vagy *után* áll az ember. Tehát a lényeg, hogy higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz, mind te, mind a te házad népe.

Sokan állunk hitben azért, hogy a házunk népe teljesen az Úr előtt áll egy napon valóságosan is. Mit kell tenni ezért? Higgy az Úr Jézus Krisztusban és dicsérd Őt és magasztald Őt és az Ő dicsőségére tekints! Továbbra is *nyomulj* bele a dicsőségébe, *ne add fel* és lásd ezt a dicsőséget! Nagyon erős a gyógyító kenet közben.

Az Ő *akarátának a megismerésében* hatalmas dicsőség-kiáradás van. Tarts ki ebben, hogy az Ő *dicsősége megjelenik* az életed felett, mert neked adta ezt a dicsőséget. Neked adta és mindörökkön örökké Ővé a dicsőség ezért.

Továbbá nem a parancsolatok megtartásában, hanem a *dicsőség szemlélésében* van a mi *elválásunk* és a *győzelmünk*, a Jézus nevében. Együtt tudsz-e örülni ezekben az Úrban? Ha igen, akkor fogjunk neki a dicséretnek, mert az Úr dicsérete fog minket előbbre vinni. A dicséret, a magasztalás, az áldás.

Minden helyzet felett Őt dicsérjük, a dicsősége megnyilvánulásait dicsérjük. Megköszönjük a nagyságát, a fenséges voltát, a vigasztalását, hogy *nem hagy elcsüggedni* minket, nem hagy minket elkeseredni a helyzetekben, a reménytelennek tűnő helyzetekben, mert ilyenekkel nap mint nap találkozunk az életben, és a *győzelem* van Őbenne. Ámen.

Ha hiszünk, meglátjuk az Úr dicsőségét. *Felragyog* az Ő dicsősége, ez így van megírva. Nem keseredünk el, ezt le kell *szögezni* az ördögnek, mielőtt hozná ezt meg azt. Te az Úr dicsőségében elváltazol dicsőségről dicsőségre. Az Úrnak dicséreteiben van az Ő lakozása, és a dicsőség megnyilvánulása. Magasztaltassék az Ő neve!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.